

ὁμφιβολία. Ἐκπνέουν ὄχι ὀλίγα πρὸ ἐλέγχου κα-
πως αὐττηροῦ. Ἀλλὰ ἂν θεωρήσωμεν—ὅπως καὶ
εἶνε—τὴν ἐκθεσιν τοῦ Παρνασσοῦ ὡς τμήμα ἀπλῶς
ἐλλ. ἐκθέσεως δὲν θὰ ἀναχωρήσωμεν ἐξ αὐτῆς δυ-

σαρστημένοι, ἀφοῦ βλέπει τις ὁμολογουμένως ἐν
αὐτῇ προσπάθειαν, ἥτις εἶνε φιλότιμος ἐσφ ἄτυ-
χῶς καὶ ἀνυποστήρικτος.

ΚΑΠΟΙΟΣ

Αἱ σκέψεις καὶ ὁ σιδηρόδρομος. — Οὔτε δρό-
μος, οὔτε σπίτια, οὔτε δένδρα. — Ἡ παρθενία
τοῦ στερεώματος. — Ἀζηρησία τοῦ Ποινικοῦ
Δικαίου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου. — Τὸ Πολυάνδριον
τῆς Χαιρωνείας. — Πῦρ καὶ τέφρα. — Ἡ σά-
ρισσα. — Κρανία, σιαγόνες, ὀδόντες. — Ἀν-
θρακες ὁ θησαυρός! — Ἀνδριάς μετέωρος. —
Modus viventi. — Παλαιολόγος, Κολοκοτρών-
ης, Καραϊσκάκης. — Λαβύρινθος χωρὶς μίτον.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΟΡΓΑΙ διαδίδουν αἱ σκέψεις
μου. Γοργότερον καὶ ἀπὸ
τὰ σύννεφα, ἀσυγκρίτως γορ-
γότερον τῶν Ἑλλ. σιδηρο-
δρόμων. Βλέπω τόσα παρά-
ξενα, τόσῃ ἐπιμονῇ παν-
τοῦ πρὸς ὀπισθοδρόμῃν,
ὥστε προτιμῶ νὰ βλέπω μᾶλλον τὸν οὐρανὸν
ἢ τὴν γῆν. Ὁ οὐρανὸς δὲν ἔχει δρόμους μὲ
κάρρα, οὔτε πεζοδρόμια μὲ σκουπίδια, οὔτε
σπίτια ἐτοιμόρροπα, οὔτε προγράμματα θεα-
τρικά, οὔτε δένδρα σκονισμένα, οὔτε — τὸ
σπουδαιότερον — ἀνθρώπους τόσῃ ἥκιστα
ἀνθρώπους, ὅπως εἶνε οἱ πλημμυροῦντες τὰς
ὁδοὺς βιοπαλαισταὶ καὶ ἡλίθιοι. Ἐκεῖ ὑψηλὰ
θὰ μὲ θαμβώσῃ ὁ ἀναλυτὸς χρυσὸς : — μία
τρελλή ἡλίσκῃ ἁκτὶς — ἢ θὰ μὲ ἐμπνεύσῃ
ἓνα ἀραχνῶδες πλέγμα : — σύννεφον φθινο-
πώρου. Θὰ μὲ αἰχμαλωτίσῃ ἐν ἄστρον μαρ-
μαῖρον, ἢ θὰ πλημμυρήσῃ τὴν ψυχὴν μου
ἀπὸ ἡμερον ἢ σελήνῃ. Μία Ἴρις θὰ ραβδώσῃ
τὸ πνεῦμα μου εἰς χρώματα ὄνειροπολήσεως
καὶ θὰ ἐμπεδώσῃ τὴν πίστιν μου. Τὸ κυ-
νοῦν — ἡ παρθενία τοῦ στερεώματος — θὰ
πλαισιώσῃ τὰς σκέψεις μου καὶ θὰ αἰσθανθῶ
τὸν ἑαυτὸν μου καλλίτερον, ἀγνότερον, ἀν-
θρωπινότερον.

Ὡς τί θαυμασιώτερον τοῦ νὰ λησμονῇ τις
τοὺς ὁμοίους του. Λησμονεῖ ὁλόκληρον τὸ
Ποινικὸν δίκαιον καὶ αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον.
Ὁ πλησίον ! Ἰδοὺ ἡ αἰωνία πέτρα τοῦ σκαν-
δάλου. Ὡς, ἐὰν ἐλείπεν αὐτὸς ὁ πλησίον !..

* Ἀλλὰ μὲ τὴν φιλοσοφίαν μου παρ' ὀλί-
γον νὰ λησμονήσω τὸ περίφημον Πολυάν-

δριον τῶν πεσόντων ἐν Χαιρωνείᾳ, τὸ ἀνα-
καλυφθὲν καὶ ... μὴ ἀνακαλυφθὲν. Ἐν πρώτῃ
διέδραμεν ὡς σπινθὴρ ἢ χαρμόσυτος εἶδης
καὶ ὅλοι ἀνέτρεξαν ἕως τὰ 338 π. Χ. καὶ
προσεπάθουν ὑπὸ τὸ στρῶμα τῆς πεφυρα-
κτωμένης γῆς καὶ τέφρας νὰ ἀναστηλώσουν
φανταστικῶς τὸν πρῶτον σκελετὸν καὶ ὅλοι
ἀνεπαρίστων νοερώς καὶ ἐθαύμαζον τὴν σά-
ρισσαν, τὴν μακρὰν λόγχην τοῦ ἐλφροῦ ἱπ-
πικοῦ, ἣν ἐκράτει ὑψωμένην ὁ γενναῖος πο-
λεμιστής. Κρανία καὶ σιαγόνες καὶ ὀδόντες εὐ-
ρέθησαν καὶ ὅλων ἐσκήρτησεν ἡ καρδιά ὅτι
εὐρέθη ἐπὶ τέλους τὸ πολυάνδριον, τὸ τόσῃ
ἐνδοξον, τὸ τόσῃ περικλεές. Ἀλλ' ἀνθρα-
κες — κυριολεκτικῶς — ὁ θησαυρός ! Οὐδέ-
ποτε ἡ παροιμία αὕτη ἐπληθύνετο τόσον, ὅσον
εἰς τὰ ἀπηνθρακωμένα σώματα τῆς Χαιρω-
νείας, τὰ ὅποια μεταφερθέντα εἰς Ἀθήνας,
ἀπέκτησαν περισσότεραν ἀρχαιολογικὴν νάξιν.
ἀφοῦ ἀπεδείχθησαν ... προμυκηναϊκῆς ἐποχῆς.

* Ὁ ἀνδριάς τοῦ Κολοκοτρώνη μὲ ὅλον
τὸ βάρος, μένει μετέωρος. Εἰς τὰς Ἀθήνας
ὑπάρχει καταλληλότατον μέρος. Ἡ ἀρχὴ
τῆς ὁμωνύμου ὁδοῦ. Δὲν ἀρέσει ὅμως εἰς τὴν
ἐπιτροπὴν, ἢ ὅποια ἐπιμένει διὰ τὴν πλα-
τεῖαν τοῦ Συντάγματος. Ὁ Δήμαρχος δὲν
τὴν δίδει τὴν πλατεῖαν προορίζων αὐτὴν
καὶ πολὺ δικαίως διὰ τὴν ἀνδριάντα τοῦ
Παλαιολόγου — ἀλήθεια τί γίνεται ὁ ἀν-
δριάς αὐτός; Παρεσύρθη ἴσως ἀπὸ τὸ ἐκλο-
γικὸν ρεῦμα; — καὶ ἡ ἐπιτροπὴ — πρόκειται
διὰ τὸν Γέρω τοῦ Μωρηᾶ — πεισιμόνει καὶ
στρέφεται πρὸς τὸν Πειραιᾶ, ἵνα ἐκεῖ στηθῇ.
Καὶ ἐὰν δὲν εὐρεθῇ κατάλληλον μέρος, ἴσως
μετεκομισθῇ εἰς Αἰγίναν ἢ Πόρον... Διὰ νὰ
εὐρεθῇ ἐν **modus viventi**, καλὸν θὰ ἦτο
νὰ εἰσακουσθῇ μία πρότασις, ὥντως καλλιτε-
χνική. Εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας τοῦ Συν-
τάγματος νὰ στηθῇ ὁ ἀνδριάς τοῦ Παλαιο-
λόγου, δεξιᾷ ὁ τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ ἀρι-
στερᾷ ἐνὸς ἄλλου ἥρωος, λ.χ. τοῦ Καραϊσκάκη.
Εἰς τὴν πρότασιν αὐτὴν ἥτις ὀφείλεται εἰς
διακεκριμένον καλλιτέχνην διαβλέπομεν μίαν
ιδέαν ἀρκετὰ φιλότεχνον καὶ τὴν μόνην διέ-
ξοδον εἰς τὴν Λαβύρινθον τὸν ἀγαλματοειδῆ.

ΔΑΦΝΙΣ